

อ ำ นั ส ง สั

ถ ว าย สั ง ม ท าน

ด้วยกรรมที่ทำสังฆทานไว้ดีแล้ว และด้วยการตั้ง
เจตจำนงไว้ เราละร่างมนุษย์แล้ว ได้ไปสวรรค์ชั้นดาวดึงส์ เรา
ได้เสวยราชสมบัติในเทวโลก ๓๐๐ ครั้ง และได้เป็น
พระเจ้าจักรพรรดิ ๕๐๐ ครั้ง เป็นพระเจ้าประเทศราช
อันไพศาลย์โดยคณานับมิได้ เพราะกรรม คือการถวายสังฆทาน
นั้นนำไป เราจึงมีความสุขในที่ทุกสถาน

อานิสงส์ถวายเป็นสังฆทาน

๒๕๒

ทุกชีวิตที่เกิดขึ้นในโลกนี้ ล้วนเกิดมาจากสถานที่ที่แตกต่างกัน ได้รับการอบรมเลี้ยงดูหล่อหลอมจากสภาพแวดล้อมที่แตกต่างกัน แต่ในความเหมือนของมนุษย์ คือเกิดมาเพื่อทำพระนิพพานให้แจ้ง เพื่อฝึกฝนอบรมตนเองทั้งกาย วาจา ใจ ให้สะอาดบริสุทธิ์ เพื่อเพิ่มเติมบุญบารมีให้มากยิ่งขึ้นไปเรื่อยๆ จนกว่าจะหมดกิเลสเข้าสู่อายตน์นิพพาน ซึ่งหนทางที่ลัดที่ลัดสุดในการพัฒนากาย วาจา ใจ ให้บริสุทธิ์ คือการทำใจให้หยุดนิ่ง ด้วยการเจริญสมาธิภาวนา เมื่อเราฝึกฝนใจให้หยุดนิ่งสนิทแล้ว ความบริสุทธิ์ก็จะเกิดขึ้น ทำให้ใจของเราใสสว่าง จะคิดก็คิดแต่สิ่งที่ดีเป็นสิริมงคล แล้วก็จะส่งผลออกมาถึงคำพูดและการกระทำให้ดีขึ้นเพื่อบุญกุศลล้วนๆ และเพื่อให้ได้บรรลุมรรคผลนิพพาน

มีถ้อยคำสุภาษิตที่ปรากฏใน ขุททกนิกาย อปทาน ว่า

“ด้วยกรรมที่ทำสังฆทานไว้ดีแล้ว และด้วยการตั้งเจตจำนงไว้ เราละร่างมนุษย์แล้ว ได้ไปสวรรค์ชั้นดาวดึงส์ เราได้เสวยราชสมบัติในเทวโลก ๓๐๐ ครั้ง และได้เป็นพระเจ้าจักรพรรดิ ๕๐๐ ครั้ง เป็นพระเจ้าประเทศราชอันไพศาลโดยคณานับมิได้ เพราะกรรม คือการถวายสังฆทานนั้นนำไป เราจึงมีความสุขในทุกสถาน”

อานิสงส์ถวายเป็นสังฆทาน

๒๕๓

นี่เป็นถ้อยคำของพระทัตถมัลลบุตร ที่ท่านระลึกชาติ ย้อนหลังไปดูประวัติการสร้างบารมีของตัวเอง ว่ามีบุญอะไรบ้าง นอกที่เป็นเหตุให้ท่านได้นิพพานสมบัติ ก็รู้ว่าเป็นเพราะบุญที่ได้ ถวายสังฆทานแต่ภิกษุสงฆ์มีพระพุทธเจ้าเป็นประมุข การที่ท่าน ประสบความสำเร็จแล้วย้อนกลับไปดูต้นเหตุแห่งความสุขและ ความสำเร็จนั้น ทำให้ตระหนักว่า การที่บุคคลใดบุคคลหนึ่งเกิด มาในโลกนี้ ล้วนแล้วจะต้องตั้งเป้าหมายของชีวิตเอาไว้ ไม่ว่าจะ อยู่ตรงไหนหรืออยู่ในสถานะใดก็ตามต้องมีเป้าหมาย และ ดำเนินไปตามปณิธานที่ได้ตั้งใจเอาไว้

สิ่งหนึ่งที่จะทำให้บรรลุมรรคผลประเสริฐของชีวิต ที่จะลืม เสียไม่ได้เลย นั่นคือบุญ บุญเป็นสิ่งสำคัญที่สุดในการผลักดัน ให้งานต่างๆ ทั้งที่เป็นทางโลกและทางธรรมบรรลุผล เพราะบุญนี้ คือทุกสิ่ง เป็นพลังความดีที่จะคอยช่วยเหลือประคับประคอง ให้เรารอดพ้นจากภัยอันตรายต่างๆ ได้ และบุญนี้แหละที่ดลบันดาล ความสุขความสำเร็จให้เรา ไม่ว่าจะเป็นความสุขที่เป็นโลกียะ หรืออริยะ

พระทัตถมัลลบุตรเถระก็เช่นเดียวกัน ท่านเป็นตัวอย่าง ของนักสร้างบารมีที่มีประวัติการสร้างบารมีน่าสนใจทีเดียว คือ ท่านชอบถวายสังฆทานเป็นประจำ ท่านรู้ว่าสังฆทานมีอานิสงส์ ใหญ่ เป็นบุญที่ไม่ใช้ทำกันได้ง่ายๆ ต้องมีพระพุทธเจ้าอุบัติขึ้น

อานิสงส์ถวายเป็นสังฆทาน

๒๕๔

ต้องมีพระสงฆ์ผู้เป็นเนื่อนาบุญ เพราะบางชาติอาจไปเกิดในยุคที่ไม่มีพระพุทธเจ้าบังเกิดขึ้นเลยจึงยากที่จะพบเนื่อนาบุญ เพราะฉะนั้นเมื่อปรารถนาเหตุอะไรแล้วก็ต้องรับสั่งสมบุญ

*พระเถระเมื่อระลึกชาติย้อนไปในยุคเริ่มสร้างบารมีของท่าน ในสมัยของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าพระนามว่า ปทุมุตตระ สมัยนั้นมนุษย์มีอายุขัยแสนปี ท่านได้เป็นลูกชายของมหาเศรษฐีผู้ใจบุญในพระนครหงสาวดี เมื่อเติบโตใหญ่ขึ้น ได้มีโอกาสเข้าไปเฝ้าพระบรมศาสดาพร้อมกับเพื่อนๆ เป็นประจำ ได้ฟังพระธรรมเทศนา มีอยู่วันหนึ่ง ท่านได้ฟังพระผู้มีพระภาคเจ้าทรงแต่งตั้งพระอรหันตเถระรูปหนึ่งไว้ในตำแหน่งภิกษุผู้เลิศ ในด้านจัดตั้งเสนาสนะแก่ภิกษุทั้งหลาย ท่านจึงเข้าไปกราบทูลเพื่อปรึกษาพระพุทธองค์ ว่าทำอย่างไรจึงจะได้ตำแหน่งนั้นบ้าง

พระบรมศาสดาทรงแนะนำให้ถวายมหาสังฆทานแด่ภิกษุสงฆ์ตลอด ๗ วัน และให้ตั้งจิตอธิษฐานไว้ให้มั่น จะทำบุญอะไร ก็ให้อธิษฐานจิตตอกย้ำอยู่เสมอๆ เมื่อรู้วิธีแล้ว ก็กลับไปบ้านนำทรัพย์สมบัติที่มีอยู่มากมายนั้น มาเปลี่ยนเป็นอาหารหวานคาว จัดเตรียมมหาทานเพื่อถวายภิกษุสงฆ์โดยมีพระพุทธเจ้าเป็น

อานิสงส์ถวายเป็นสังฆทาน

๒๕๕

ประชุม นอกจากนี่ยังทำหน้าที่ชักชวนเพื่อนๆ และบริวารให้มาช่วยกันเอาบุญใหญ่ในครั้งนี้นี้ด้วย

เมื่อถวายทานครบ ๗ วัน พระบรมศาสดาจึงพยากรณ์ด้วยอนาคตังสญาณว่า “บุตรเศรษฐีนี้ ได้นิมนต์พระโลกนายกพร้อมด้วยพระสงฆ์ให้ฉันภัตตาหารตลอด ๗ วัน เขาจักมีอินทรียดั่งใบบัว มีผิวพรรณดุจทองคำ ในกัปที่แสนนับแต่กัปนี้ พระบรมศาสดาพระนามว่า โคดม จักเสด็จอุบัติขึ้นในโลก บุตรเศรษฐีนี้จักได้เป็นสาวกของพระพุทธเจ้าพระองค์นั้นปรากฏโดยชื่อว่า ทัพพะ เป็นภิกษุผู้เลิศฝ่ายจัดแจงเสนาสนะตามที่ปรารถนา”

บุตรเศรษฐีเมื่อได้รับพุทธพยากรณ์เช่นนั้น ก็เกิดความปลื้มปิติขนกุชชัณ จึ่งเกิดความอุตสาหะที่จะสั่งสมบุญให้ได้ตลอดชีวิต ตั้งแต่นั้นมา จึ่งอาศัยโอกาสในชีวิตที่ได้เกิดมาเป็นลูกเศรษฐี มีเนื้อนาบุญให้ได้ทำบุญอยู่ใกล้ๆ จึ่งตั้งใจถวายสังฆทานแด่ภิกษุสงฆ์หมู่ใหญ่อยู่เป็นประจำ ควบคู่ไปกับการรักษาศีล ฟังธรรม และเจริญสมาธิภาวนาจนตลอดชีวิต เมื่อละโลกไปแล้ว ท่านได้ไปบังเกิดในสวรรค์ชั้นดาวดึงส์ ได้เสวยทิพย์สมบัติในเทวโลก ๓๐๐ ครั้ง ได้เป็นพระเจ้าจักรพรรดิ ๕๐๐ ครั้ง เป็นพระเจ้าประเทศราชอีกนับครั้งไม่ถ้วน เพราะบุญที่เกิดจาก

อานิสงส์ถวายเป็นสังฆทาน

๒๕๖

การถวายสังฆทานนั้น ทำให้ท่านเป็นผู้มีความสุขในที่ทุกสถาน
ในกาลทุกเมื่อ

เมื่อกลับมาเกิดเป็นมนุษย์ ท่านก็ได้เป็นลูกเศรษฐีอีก
และที่โชคดียิ่งไปกว่านั้นคือ ได้เกิดในยุคสมัยของพระผู้มี
พระภาคเจ้าพระนามว่า วิปัสสี ท่านได้ถวายสลากภัตน์น้ำนม
แด่พระสาวกของพระพุทธองค์ และก็ถวายสังฆทาน ทำบุญกุศล
อันเป็นเหตุให้ได้ทิพยสมบัติ หลังจากละจากอัตภาพนั้นแล้ว
ท่านได้ท่องเที่ยวไปในเทวโลกและมนุษย์โลก ไม่เคยพลัดตกไป
ในอบายภูมิเลย

พอมาในสมัยของพระกัสสปทศพล ซึ่งเป็นช่วงที่
พระพุทธองค์ทรงปรินิพพานได้ไม่นาน ท่านก็ได้บังเกิดเป็น
ลูกเศรษฐีเหมือนเดิม แต่ชาตินั้นท่านเกิดความเบื่อหน่ายใน
เพศฆราวาสไม่อยากจะครองเรือนอีกต่อไป จึงขอลาบวชเป็นภิกษุ
ในบวรพระพุทธศาสนา เนื่องจากเมื่อไม่มีพระบรมศาสดา
ผู้ปฏิบัติตามคำสอนก็เริ่มย่อหย่อน หาผู้ที่ตั้งใจจะปฏิบัติให้
หมดกิเลสเป็นพระอรหันต์ก็ยากเหลือเกิน ท่านเลยปรึกษากับ
เพื่อนสหายธรรมิกอีก ๗ รูป ว่าจะเข้าป่าเพื่อไปปฏิบัติธรรมกันอย่าง
จริงๆ จังๆ

อานิสงส์ถวายเป็นสังฆทาน

๒๕๓

ทั้ง ๗ รูป ได้ใช้บันไดป็นขึ้นไปนั่งบนยอดเขา ด้วยความตั้งใจว่า จะฝึกฝนใจให้บริสุทธิ์หยุดนิ่ง ให้บรรลุเป็นพระอรหันต์ให้ได้ ในบรรดา ๗ รูปนั้น มีเพียงพระสังฆเถระเท่านั้นที่ได้บรรลุธรรมเป็นพระอรหันต์ พระเถระรองลงมาได้บรรลุธรรมเป็นพระอนาคามี พระเถระอีก ๕ รูปนอกนี้รวมถึงตัวท่านด้วยเป็นผู้มีศีลบริสุทธิ์ ได้มรณภาพลงแล้วไปบังเกิดในเทวโลก เสวยทิพยสุขในเทวโลกหนึ่งพุทธันดร

พอมานในสมัยพุทธกาล ภิกษุ ๕ รูป ก็ได้มาบังเกิดเป็นพระปุกกุสะติ สกียะ พาหิยะ และกุมารกัสสปะ ส่วนตัวของท่านท้าวพะได้บังเกิดในอนุปิยนคร ท่านออกบวชตอนอายุเพียง ๗ ขวบเท่านั้น เมื่อบวชแล้วก็ตั้งใจทำความเพียรเจริญวิปัสสนากัมมัฏฐานเพียงไม่กี่วัน ก็ได้บรรลุธรรมเป็นพระอรหันต์พร้อมด้วยปฏิสัมภิทาญาณ

เมื่อหมดกิจในทางพระพุทธศาสนาแล้ว พระเถระจึงอาสารับหน้าที่จัดเสนาสนะเพื่อภิกษุสงฆ์ เช่นเมื่อจะส่งพระภิกษุทั้งหลายในเวลามืดค่ำ ก็ใช้นิ้วส่องแสงสว่างดุจแสงประทีปตามส่งพวกภิกษุอาคันตุกะทั้งหลาย ท่านทำหน้าที่จัดแจงเสนาสนะและหน้าที่จัดแจงเรื่องภัตตาหารได้อย่างบริบูรณ์ เป็นที่พอใจของภิกษุสงฆ์ทั้งที่อยู่ประจำและที่เป็นอาคันตุกะพระบรมศาสดา

อานิสงส์ถวายเป็นสังฆทาน

๒๕๘

จึงทรงแต่งตั้งท่านไว้ในตำแหน่งที่เลื้กว่า “พระทัฬหะมัลลบุตร เป็นผู้เลื้คแห่งหมู่ภิกษุผู้จัดแจงเสนาสนะ” พระเถระได้ทำหน้าที่ของท่านได้อย่างดีเยี่ยม และมีความสุขอยู่ในโลกุตตรสมบัติ ตราบกระทั่งเข้าสู่นิพพาน

เราจะเห็นว่า บุญที่ทำเอาไว้ดีแล้วนี้ ประดุจเงาตามตัว ที่สามารถติดตามตัวเราไปได้ทุกหนทุกแห่งและทุกภพทุกชาติ โดยเฉพาะบุญใหญ่จากการถวายสังฆทาน เป็นบุญพิเศษที่หาทำได้โดยยาก ปัจจุบันเราอยู่ในดินแดนที่มีพระพุทธรศาสนา เจริญรุ่งเรือง จึงอาจดูเหมือนว่าไม่ใช่เรื่องยากลำบากอะไรเลย แต่เมื่อเทียบกับชาวโลกอีกมากมายแล้ว จะเห็นว่าเราได้โอกาสที่ชาวโลกหาทำกันได้ยากจริงๆ เพราะนี่เป็นโอกาสทองเฉพาะผู้มีบุญที่อยู่ในถิ่นที่พระพุทธรศาสนาเจริญรุ่งเรืองเท่านั้น เมื่อได้ยินได้ฟังแล้ว ก็ให้มันชวนชวนในการสั่งสมบุญให้กับตัวเอง ให้มากๆ เพราะเมื่อหมดชีวิตก็คือหมดโอกาส แต่เมื่อยังมีโอกาสก็ต้องรีบสั่งสมบุญกันให้เต็มที่ จะได้ไม่ต้องมาเสียใจในภายหลัง

